

ՔՆՆԱՐԿՈՒՄՆԵՐ

ՀԱՅՈՑ ՄԵԾ ԵՂԵՌՆԸ ԵՒ ՀԱՅ ԿԱԹՈՂԻԿԵՆԵՐԸ. ՈՐՈՇ ԴԻՏԱՐԿՈՒՄՆԵՐ

ԱՐԵՍՏԱԿԷՍ ՍԻՄԱԻՈՐԵԱՆ
ares@noravank.am

ՄՈՒՏՔ

Ի. դարասկզբին Օսմանեան Կայսրութեան կողմից պետական մակարդակով հայոց դէմ իրականացուած ցեղասպանութեան հարցերին նուիրուած հայրենական ուսումնասիրութիւններում հազուադէպ ենք հանդիպում հայ կաթողիկէների առնչուող աղբիւրներին, որոնք մատնացոյց անեն, որ օսմանեան ղեկավարութեան համար դաւանանքային տարբերութիւնն ամէնէին էլ նշանակութիւն չունէր, երբ հարցը վերաբերում էր հայերի համակարգուած եւ ծրագրուած ոչնչացմանը: Հակառակ այն իրողութեանը, որ հայ կաթողիկէների նկատմամբ առանց խտրականութեան իրականացուել է ցեղասպանութեան նոյն քաղաքականութիւնը, ինչ եւ կայսրութեան ողջ հայութեան նկատմամբ, թուրքական գիտական եւ մերձգիտական շրջանակները չհիմնաւորուած նշում են, որ հայ կաթողիկէները չեն տուժել, քանի որ եղել են երոպական տէրութիւնների եւ յատկապէս Հռոմի պապի պաշտպանութեան տակ¹: Սակայն փաստերը, աղբիւրները վկայում են, որ թուրքական մօտեցումներն անհիմն են: Այս քննարկումով մենք կը ջանանք հերքել այդ տեսակէտը:

Ցեղասպանութեան հարցում ժխտողականութեան դիրքերից հանդէս եկող թուրք «գիտնականները» (Եուսուֆ Հալաջօղլու, Դաւութ Քըլըչ² եւ այլք) Առաջին Աշխարհամարտի տարիներին կայսրութեան կաթողիկէ եւ աւետարանական հայերի վերաբերեալ հրատարակած հետազօտութիւններում այդ համայնքների հանդէպ իրենց դրական գնահատականները կառուցում են միքանի թուրքական պետական փաստաթղթերի վրայ³, որոնք, անկասկած, միակողմանի են ու չեն դիմանում այլ աղբիւրների⁴ հակառակ պնդումներին:

Հարկ է նկատել, որ նախքան Մեծ Եղեռնը, Օսմանեան Կայսրութիւնում գոյութիւն ունէր 120,000անոց հայ կաթողիկէ համայնք: Միայն Արեւմտեան Հայաստանում եւ Կ.Պոլսում հայ կաթողիկէների թուաքանակը 84.000 էր, որից միայն 25.000ը փրկուեց ջարդերից եւ մաս կազմեց սփիւոթի Հայութեան⁵:

Օսմանեան Կայսրութիւնում դիւանագիտական առաքելութեան մէջ գտնուող օտարերկրեայ դեսպանների, հիւպատոսների, կաթողիկէ եւ աւետարանական միսիոններների հեռագրերը, նաեւ ջարդերից փրկուած հայ կաթողիկէների յետագայում տպագրուած յուշերը եւ այլ նիւթեր բացայայտում են նրանց նկատմամբ իրականացուած տեղահանման, համատարած կոտորածների, բռնի իսլամացման եւ թուրքացման համակարգուած քաղաքականութիւնը:

Դեռեւս 1915 Փետրուարին անակնկալ կերպով Ստամբուլի հայ կաթողիկէ համայնքին պատկանող Միսիթարեան Վարժարան է այցելում Կրթութեան Նախարարութեան կողմից ուղարկուած պատկառելի մի յանձնախումբ եւ պահանջում տեղեկութիւններ՝ ուսուցիչների, անձնակազմի, դպրոցի եւ ծրագրերի մասին⁶: Յատկանշական է, որ դա կատարուում է այն ժամանակ, երբ կայսրութիւնն արդէն պատերազմի մէջ էր: Կարծում ենք, որ յիշեալ նախարարութիւնը կրթական ինչ-ինչ խնդիրների պատրուակով տեղեկութիւններ է հաւաքել եւ հաւանաբար տրամադրել պետութեանը համապատասխան մարմիններին՝ հայերի տեղահանութեան եւ կոտորածներին նախապատրաստուելու համար:

1915 Ապրիլի 24ին, Կ.Պոլսի հայ մտաւորականութեան ձերբակալութեանը զուգահեռ, թուրքական ոստիկանութեան կողմից իրականացուել է մէկ այլ գործողութիւն եւս՝ Ախալքալաքի ռուսահպատակ հայ կաթողիկէների նկատմամբ, որոնք, տնտեսական եւ ընկերային ծանր պայմաններից ելնելով, առեւտուր էին անում կամ ուսումնառութեան նպատակով գտնուում էին Կ.Պոլսում, որոշակիօրէն պահպանելով կապը նաեւ իրենց բնօրրանի՝ Արեւմտեան Հայաստանում գտնուող Կարին-Էրզրումի հետ: Անգամ օտարերկրեայ հպատակութիւնը չի խանգարել թուրքերին ձերբակալել եւ Տէր-Զօր արքային նաեւ հայութեան այս շերտին⁷:

Յեղասպանության տարիներին հայ կաթողիկեների վերաբերեալ առաջին թուրքական աղբիւրները թուագրում են 1915 Մայիսի 24ով: Դրանցում մասնաւորապէս նշում էր. «*Հայերի հանդէպ կառավարութեան կողմից ձեռնարկուած հարկադիր միջոցառումները բացառապէս հիմնուած են երկրի անվտանգութեան եւ հասարակական կարգ ու կանոնը բաւարարելուն եւ պաշտպանելուն: Հայերի դէմ կառավարութիւնը չի վարում ջարդերի քաղաքականութիւն, դեռեւս չէզոք դիրքորոշման մեջ մնացող կաթողիկեներին եւ բողոքականներին ձեռք չեն տուել*»⁸: Սա, ինչպէս նշում է թուրք հետազոտող Հալաջօղլուն՝ Օսմանեան պետութեան կողմից տրուած պատասխանն էր արեւմտեան երկրներին⁹, որով փորձ էր կատարում պետական մակարդակով հերքելու ջարդերի վերաբերեալ տեղեկութիւնները, որոնք արձագանգ էին գտել արեւմտեան մամուլում եւ դիւանագէտների հեռագրերում: Հայ կաթողիկեների եւ աւետարանականների մասին շեշտադրումները բացառապէս նպատակ ունէին չէզոքացնել այն երկրների արտաքին միջամտութեան հնարաւորութիւնները, որոնք շահագրգռուած էին տեղի հայ կաթողիկեների եւ բողոքականների պաշտպանուածութեամբ:

Չնայած թուրքական կեղծ հաւաստիացումներին, թէ հայերի, մասնաւորապէս՝ կաթողիկէ եւ աւետարանական դաւանանքային խմբերի նկատմամբ բացառում էր որեւէ գործողութիւն, այդուհանդերձ, կոտորածները չըջանցեցին վերջիններիս: Հայ կաթողիկէ հոգեւորականութիւնը որոշակի ջանքեր էր գործադրում՝ փրկելու իր համայնքը կոտորածներից եւ տեղահանութիւններից: Այս առումով յիշարժան են այդ տարիներին Հայ Կաթողիկէ Եկեղեցու պատրիարք, Պօղոս-Պետրոս ԺԳ.ի վերոյիշեալ ուղղութեամբ կատարուած ջանքերը, որոնք առանձնապէս դրական ազդեցութիւն չունեցան: Այսպէս, դանիական աղբիւրներից իմանում ենք, որ «*1915 թուականի Օգոստոսի 16ին Գերմանիայի դեսպանն ընդունելութեան ժամանակ իր մօտ է կանչել Թուրքիայի նախարարին եւ խնդրել նրան՝ համոզել իր կառավարութեանը վերջ դնել հայերի հալածանքներին, յատկապէս կաթողիկէ հայերի, ովքեր երբեք ոչ մի յեղափոխութեան չեն մասնակցել եւ չեն խառնուել քաղաքականութեան... Երբ թուրք վեզիրի տուած խոստումները*

դրժուեցին, եւ հալածանքներն ու սպանութիւնները շարունակուեցին, նորին մեծութիւն Փոլ Պիէռ 13րդը (Պօղոս-Պետրոս ԺԳ. - Ա.Ս.)՝ հայ-կաթոլիկ եկեղեցու պատրիարքը, դիմեց Իսպանիայի նախարարին եւ խնդրեց նրան Իսպանիայի անունից եւս մէկ անգամ դիմել վեզիրին, որ գոնէ կաթոլիկ հայերին չենթարկեն հալածանքների: Իսպանիայի նախարարը համաձայնեց եւ անցած երկուշաբթի օրը ընդունելութեան ժամանակ դիմեց վեզիրին, սակայն վերջինս «զարմացաւ»՝ լսելով, թէ ինչ դաժանութիւններ են կատարուել, եւ խոստացաւ անմիջապէս հրամայել, որ կաթոլիկ հայերին ձեռք չտան»¹⁰:

Հայ կաթողիկէների կոտորածներին վերջ դնելու՝ Պօղոս-Պետրոս ԺԳ.ի յորդորները պատահական չէին: Դեռ 1915 Մայիս-Յունիսին տարաբնոյթ պատրուակներով նախ աքսորում, յետոյ տարբեր վայրերում ոչնչացում են Մխիթարեան եւ Արծիւեան միաբանութիւնների բազմաթիւ կղերականներ: Հայ Կաթողիկէ եկեղեցուն ծառայող հոգեւորական դասի նկատմամբ նման առաջին գործողութիւններն իրականացուեցին Մալաթիայի եպիսկոպոս Միքայել Խաչատուրեանի, Տիգրանակերտում՝ Անդրէաս եպիսկոպոս Չելչպեանի, տեղի եկեղեցու հայ քոյրերի հետ. յետագայ ամիսներին դրանք շարունակուեցին այլ վայրերում¹¹:

Իզմիթի Մխիթարեան հայերը երկարամեայ տառապանքներից յետոյ վերադարձան աքսորից՝ ազդեցիկ մի հայի միջամտութեամբ, իսկ Պարտիզակի հայերն աքսորուելուց յետոյ, մէկ այլ բարերարի միջնորդութեամբ, հնարաւորութիւն են ստանում ապաստանել Կ.Պոլսում¹²: Մինչդեռ Մարդին քաղաքի հայ կաթողիկէ համայնքի առաջնորդ Իզնատիոս արքեպիսկոպոս Մալոյեանը, ինչպէս նաեւ Տրապիզոնում գտնուող Մխիթարեան երեք հայերը սպանում են¹³: 1915 Յունիսին Մալոյեանին առաջարկում են հրաժարուել քրիստոնէութիւնից եւ ընդունել մահմեդականութիւն, ինչը նա մերժում է: Մերժումից յետոյ նրա հետ միասին Մարդին քաղաքի հայ կաթողիկէ համայնքի 400 բնակիչներ տեղահանում են եւ ուղարկում Տիգրանակերտ: Ճանապարհին տեղահանուածներն առանձնացում են միմեանցից, վերածում փոքր խմբերի ու մերձակայ ձորակներում սպանում թուրք զինուորականների կողմից: Իսկ Մալոյեանը

Տիգրանակերտի մօտակայքում գտնուող Քարաքէօփրու Գիւղում գնդակահարում է¹⁴:

Կոտորածներին զուգահեռ՝ իրականացուել է նաև հայ կաթողիկէների իսլամացման գործընթաց: Մինչև ցեղասպանութիւնը բռնի կրօնափոխուել են ամբողջ գիւղեր Արդահանում (Մամանելիս, Վէլ եւն.), իսկ ցեղասպանութեան տարիներին այդ գործընթացները շարունակուել են: Կրօնափոխութեան դէպքեր՝ հայ կաթողիկէների մէջ արձանագրուել են նաև Կարինի հայաբնակ Արծաթի եւ Թուանջ գիւղերում: Այս գիւղերի բնակիչների մի մասը, որ 1830ին չէր տեղափոխուել Ջաւախք, Հայոց Ցեղասպանութեան տարիներին մահուան սպառնալիքի տակ հրաժարուել է կաթողիկոսութիւնից եւ իսլամացել¹⁵, իսկ մի մասն էլ կոտորուել է:

Օսմանեան բանակում ծառայող զինուորների եւ այդ երկրում դիւանագիտական առաքելութեան մէջ գտնուող գերմանացի բարձրաստիճան ծառայողների հեռագրերից յայտնի են դառնում հայ կաթողիկէների եւ աւետարանականների նկատմամբ իրագործուած տեղահանութիւնների եւ իսլամացման փաստեր.

*«Հայերի հետապնդումներն արեւելեան նահանգներում թելակոխել են իրենց վերջնական փուլը: Թուրքական կառավարութիւնը թոյլ չտուեց իրեն խանգարել Հայկական հարցի լուծումը հայ ցեղի ոչնչացման ճանապարհով իր ծրագրի կատարմանը ո՛չ մեր միջնորդութիւնների, ո՛չ ամերիկեան դեսպանի եւ պապական նուիրակի, ինչպէս նաև Անտանտի կողմից սպառնալիքների, առաւել էւս Արեւմուտքի հասարակական կարծիքը հաշուի առնելու միջոցով: Այժմ նա պատրաստուում է ձուլել եւ ցրել առաջին տեղահանութիւնը վերապրած հայերի վերջին մնացորդները: Ընդ որում, խօսքը վերաբերում է Հիւսիսային Միրիայում (Մարաշ, Հալէպ, Ռասուլ-Այն), ինչպէս նաև Փոքր Ասիայի որոշ խոշոր բնակավայրերում (Անգորա, Կոնիա) մնացածներին, յատկապէս նրանց, ովքեր այնտեղ են յայտնուել տեղահանութեան հետեւանքով, կամ էլ աւելի շուտ այնտեղ տեղափոխուածներին: Մակայն հնաբնակների շրջանում, ինչպէս նաև **կաթողիկ եւ բողոքական հայերի շրջանում**, այժմ կատարուում են «գտումներ», թէեւ Բարձր Դուռը կրկին խոստացել է խնայել այս վերջիններին:*

Այս մնացածները մասամբ տեղահանում են աւելի հեռու՝ Միջագետք, իսկ մասամբ էլ ենթարկում մահմեդականացման: Մարաշում եւ Հալէպում տեղահանութիւնն ընթանում է մեծ թափով: Դիարբէքիքում իր գործունէութեամբ յայտնի վալի Ռաշիդ բէյը Անգորայում զբաղուած է փնտռելով վերջին **հայերին՝ ներառեալ կաթողիկէներին**, եւ տեղահանում նրանց: Նոյն ձեւով վարում էին Էսքիշեհիքում եւ Իզմիթի շրջակայքում դեռ **մնացած բողոքական եւ կաթողիկէ հայերի** հետ (ընդգծումները մերն են - Ա.Ս.): Չնայած պաշտօնական անձանց բոլոր ժխտումներին, հայերի հետապնդման այս վերջին փուլում մեծ դեր է խաղում մահմեդականացումը¹⁶:

Հայ կաթողիկէների բռնի իսլամացման քաղաքականութիւնն անգամ Եղեռնի տարիներին եղել է կառավարութեան ուշադրութեան կենտրոնում: Դրա վկայութիւնն է հետեւեալ փաստը: 1917 Յունիսին Էդիրնէի եւ Անկարայի նահանգներում բարձրանում է այնտեղ մնացած եւ բռնութեամբ իսլամացած կաթողիկէ հայերին արտրելու խնդիրը: Ինչպէս պարզում է, բռնի իսլամացումը կաթողիկէ հայերի շրջանում պետութիւնը նկատել էր գաղտնի կերպով քրիստոնէական կաթողիկէ սովորոյթների պահպանման դէպքեր, ինչն էլ հիմք է ծառայել նրանց արտրելու¹⁷:

Գերմանացի հետազօտող Վոլֆգանգ Գուստը, անդրադառնալով Օսմանեան Կայսրութեան հայ կաթողիկէ եւ աւետարանական բնակչութեան նկատմամբ գերմանական կաթողիկէ եւ բողոքական եկեղեցիների պահուածքին, նշում է.

Գերմանիայի կայսրը միայն մէկն էր նրանցից, ովքեր կարող էին փրկել հայերին: Կային նաեւ այլ հզօր եւ ազդեցիկ հաստատութիւններ՝ գերմանական եկեղեցիներ: Բարձրագոյն կաթողիկէ քաղաքական գործիչների շրջանում Մաթիաս Էրցբերգերն էր, որը յաճախ էր լինում Թուրքիայում եւ հաղորդագրութիւններ էր կազմում, թէ ինչպէս կարելի է փրկել հայերին: Նրա առաջարկները բաւականին պարզամիտ էին: Այնուամենայնիւ, նրա միջոցով տեղեկացուած էր Գերմանիայի կաթողիկէ եկեղեցին: Եւ ի՞նչ արեց այն: Ոչինչ: Աւելի նշանակալից էր աւետարանական եկեղեցու վերաբերմունքը: Նրա բարեգործական կենտրոնները Թուրքիայում անում էին ամէն ինչ՝ հայերի տառապանքները մեղմացնելու համար: Եւ նրանք

ստոյգ տեղեկութիւններ էին հաղորդում ցեղասպանութեան մասին, ինչպէս նաեւ Լեւիսիուն էր ճշգրտօրէն տեղեկացրել իր աւետարանական եղբայրներին՝ գաղտնի հանդիպումների ժամանակ: Եւ ի՞նչ արեցին գերմանացի բարձրագոյն բողոքականները: Ոչինչ: Նրանք ընդհանուր բանաձեւ յղեցին կանցլէրին՝ յստակ իմանալով, թէ ինչ քաղաքականութիւն է նա վարում հայերի հանդէպ: Միայն իր ստորագրեալների քանակով եւ որակով յարգանքի արժանի այս յուշագիրը փոխանցուեց Կոստանդնուպոլսի դեսպանատանը եւ յանգեցրեց նրան, որ Գերմանիայի բարձրաստիճան ներկայացուցիչները Թուրքիայում սկսեցին խնդրել խնայել գոնէ հայ կաթողիկէներին, նախելառաջ հայ բողոքականներին, քանի որ նրանք յատկապէս օրինապաշտ են եւ գերծ յեղափոխական գաղափարներից: Այլ կերպ ասած՝ գերմանական բողոքականների կարծիքով՝ հարկաւոր չէր անվերապահօրէն վստահել գրիգորեանական հայերին: Ցեղասպանութեան համար պատասխանատուութիւն կրող թուրք պաշտօնեաները «իրար էին շփում ձեռքերը» բաւականին անսպասելի այս օժանդակութիւնը ստանալով: Կաթողիկէ եւ բողոքական հայերին գրեթէ ոչինչ չօգնեց, նրանք նահատակուեցին, ինչպէս եւ իրենց հայ առաքելական հաւատակից եղբայրները¹⁸:

Պատմական փաստերի համաձայն, հայ կաթողիկէ համայնքից ցեղասպանութեան զոհ դարձան աւելի քան 30,000 հայեր, Հայ Կաթողիկէ եկեղեցու 102 հոգեւորական, միքանի եպիսկոպոս եւ 45 վանական¹⁹: Հայ կաթողիկէների մեծ մասը ստիպուած եղաւ գաղթել եւրոպական եւ մերձաւորարեւելեան երկրներ: Ինչպէս իրաւացիօրէն նկատել է պատմաբան Սալաւաթ Արոյեանը. «Թուրքական ջարդարարները հայերին կոտորում էին ոչ թէ նրա համար, որ նրանք առաքելականներ էին կամ հայ կաթողիկէներ: Նրանք կոտորուեցին միայն նրա համար, որ ... հայ էին»²⁰:

ԵԶՐԱԿԱՑՈՒԹԻՒՆ

Ներկայացուած միքանի փաստերը հայ կաթողիկէների նկատմամբ իրականացուած ցեղասպանական գործողութիւնների ընդամենը դրուագներ են եւ վկայում են, որ թուրքական «գիտական» մօտեցումները, թէ հայ կաթողիկէները չեն

ենթարկուել տեղահանման եւ ոչնչացման, ընդամենը պատմական փաստերն աղաւաղելու փորձեր են:

ԾԱՆՈԹԱԳՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

- ¹ Davut Kılıç, “1915’te Tehcir Edilmeyen Ermeniler”, Ermeni Arastirmaları 1. *Türkiye Kongresi Bildirileri* (1915ին չաքսորուած հայերը. հայկական հետազոտութիւններ,) 1, Թուրքիայի կոնգրէսի արձանագրութիւնները II, Անկարա, 2003, էջ 118:
- ² Kılıç, էջ, 114-117:
- ³ Yusuf Halaçoğlu, *Ermenilerin Suriye’ye Nakli: Sürgün Mü, Soykırım Mı?* (Հայերի արտաքսումը Միջիւ. բռնագաղթ, ցեղասպանութիւն), Belgeler Ankara, Nadir kitap, 2004, էջ 11-12, 22. նաեւ՝ Yusuf Halaçoğlu, *Ermeni Tehciri* (Հայերի բռնագաղթը), Istanbul, Babiali Kültür Yayıncılığı, 2004, էջ 82:
- ⁴ Մանրամասն տե՛ս՝ Wolfgang Gust, *Ermeni Soykırımı 1915-1916 Alman Dışişleri Bakanlığı Siyasi Arşiv Belgeleri* (Հայոց Ցեղասպանութիւնը Գերմանիայի ԱԳՆ 1915-1916 արխիւներում), Istanbul, Belge yayınları, 2012, էջ 445-447, 460-463, 542, 641, 646, 673, 707, 737, 819, 822. նաեւ՝ Թանէր Աքչամ, *Երիտթուրքերի Գործած Ոճիրը Մարդկութեան Դէմ*, Երեւան, «Տիգրան Մեծ» Հրատ., 2015, էջ 463:
- ⁵ Թորգոմ Փոսթաճեան, *Հայաստանեայց Եկեղեցին Եւ Միւսները*, Լոս Անճելոս, Այբ Բեն, 2005, էջ 192:
- ⁶ *Համայնապատկեր Վիեննական Միխիթարեան Հայրերու Կրթական Գործունէութեան, Հատոր Ա.*, Իսթանպուլ, «Միխիթարեան» Տպ., 2008, էջ 43:
- ⁷ Մանրամասն տե՛ս՝ Ն. Մակարոֆ, *Դէյր-էզ-Ջորի Աքսորեայրը*, Երեւան, «Զանգակ-97», 2001, էջ 25-35:
- ⁸ Halaçoğlu, *Ermenilerin Suriye’ye*, էջ 21-22:
- ⁹ Նոյն, էջ 21:
- ¹⁰ «Հայոց Ցեղասպանութեան Վերաբերեալ Դանիական Փաստաթղթերից», <http://norkhosq.net> :
- ¹¹ Մանրամասն տե՛ս՝ *Յուշամատենան Ձմնարու Տիրանօր Վանքին Հիմնարկութեան 1749-1999*, Պէյրութ, Տպ. Փոմիկրավիւր-Մաթչ Փրինթ, 2001, էջ. 247-259, 269-280:
- ¹² Յովհաննէս Աւագ Սրկ. Սկրտիչեան, «Մեր Նահատակ Կղերականները», *Մասիս*, Ապրիլ, Պէյրութ, 2011, էջ 22
- ¹³ Նոյն, էջ 30:
- ¹⁴ Նոյն, էջ 22-29:
- ¹⁵ Արեւտակէս Սիմաւորեան, Վահրամ Հովեան, *Ջաւախահայութեան Որոշ Հիմնախնդիրներ (Ջաւախահայութեան Դաւանանքային Եւ Տեղեկատուական Վիճակի Ուսումնասիրութիւն)*, Երեւան, «Գասպրինտ», 2009, էջ 23:
- ¹⁶ Մետերնիխ, «Հայերի Հետապնդումները Թուրքիայի Արեւելեան Շրջաններում, Տերապիա, 10 Յուլիսի 1916թ.», *Կայսերական Գերմանական Դեսպանութիւն N 368*, <http://www.genocide-museum.am/arm/german.php> :
- ¹⁷ F. Dündar, *Modern Türkiyenin Şifresi. İttihat ve Terakki'nin Etmisite Muhendisliği (1913-1918)*, (Ժամանակակից Թուրքիայի զաղտնաբարը. Իթթիհատ Վէ Թերաքքըի

Էթնիկ ճարտարապետությունը (1913-1918), İstanbul, “İletişim”, 2008 (2-inci baskı), էջ 315:

¹⁸ Հատուած Վոլֆգանգ Գուստի «Կարո՞ղ էր Արդեօք Գերմանիան Փրկել Հայերին», Ֆրանկֆուրտի Ս. Պօդոս Եկեղեցում 2009 Սպրիլի 24ի Էլոյթից (<http://www.wolfganggust.net/armenocide/gusthome.nsf/d3cb8075f11223b4c12572ef004f2e81/e4971e2aa8ad1bd3c12576210077c32e?OpenDocument>):

¹⁹ «Հայ Կաթոլիկ Եկեղեցի» (<http://araratian-tem.am/media/Hay%20Katolik%20Ekexeci.doc>):

²⁰ Ս. Արոյեան, Համառոտ Պատմություն Հայ Կաթոլիկէ (Կաթոլիկ) Եկեղեցու, 2002, <http://www.armeniancatholic.ru/pdf/armchurch.pdf>:

THE ARMENIAN GENOCIDE AND THE ARMENIAN CATHOLICS:
SOME REMARKS
(SUMMARY)

ARESTAKES SIMAVORYAN
ares@noravank.am

According to historical records at least 30,000 Armenians from the Armenian Catholic community, 102 clergymen of the Armenian Catholic Church, several bishops and 45 monks became victims of the Genocide, and numerous members of the community were violently converted to Islam. In spite of this reality Turkish scientific and semi-scientific circles make the baseless claim that the Armenian Catholics did not suffer as they were under the aegis of the European powers. In the article a number of facts from Turkish sources are presented. They demonstrate that the Young Turks were free in their actions, and the Turkish “scientific” findings that the Armenian Catholics were under the aegis of European countries are only a policy to distort the facts of the Armenian genocide.